

Milí misijný priatelia,

zdá sa, že za posledný rok na našej stránke býva veľmi málo nových správ. Objasnenie je jednoduché, nikto nechce nútiť a nudiť čitateľov jednotvárnosťou svojich opisov. Preto sa vám ozývame len v prípade výnimočných udalostí, alebo nejakých zmien. A tu je ten moment, ktorý sa stáva základom nového článku. Ako to už v živote kňazov býva, po dvoch krásnych rokoch v Irkutsku, ma preložili o päť časových pásem bližšie ku Slovensku. Mojm novým pôsobiskom sa stala tzv. Severnaja, alebo Kulturnaja stolica Rossiji – Sankt Peterburg, teda Petrohrad.

Celá situácia i mesto sú úplne odlišné od predchádzajúcej skúsenosti. Začnem poporiadku. Komunita, zložená z ôsmich spolubratov, žije v byte v centre mesta, na jednom z vodných kanálov. Tým, že je v Petrohrade jediný katolícky seminár v Rusku, sú tu aj spolubratia v časných sľuboch. Je nás päť kňazov, pričom jedne z nich, P. Jakub je regionálom a spolu s otcom rektorom – P. Michalom, učia v seminári, P. Balthasar sa stará o kórejskú a indickú katolícku komunitu a ja, spolu s P. Richardom pracujeme vo farnosti, vzdialenej od nás sedem kilometrov.

Farárom je P. Richard Stark SVD, Nemeč, ktorý 28 rokov pracoval v Kongu. V Rusku pracuje od roku 1999. Teraz má 74, no behá takmer rýchlejšie, ako ja, teda takmer takmer.

Mesto na Neve

Napísal o. Михаил

Streda, 14 November 2012 09:10

Náš chrám bol postavený v roku 1859 jedným z hlavných architektov Petrohradu, pánom Benoit (Benua) ako cintorínsky kostol. Sám architekt mal v krypte svoju hrobku. Začiatkom 20. Storočia bola vytvorená farnosť - jediná katolícka na severnej strane rieky Nevy. Okrem nej sa totiž v meste nachádzalo, i dodnes nachádza, ešte niekoľko kostolov i kaplniek. V samotnej krypte bolo pochovaných aj sedem mogilevských arcibiskupov (mesto Mogil'ov v súčasnom Bielorusku, bolo centrom diecézy, ktorá zahrňovala územie celého Ruska; arcibiskupi, ako jediný katolícky hierarchovia, ak nehovoríme o pričlenenom Poľsku, od 19.st. žili v hlavnom meste impérie – v Petrohrade). Kostol po revolúcii postihol kostol podobný osud ako iné chrámy. Bol postupne vyvlastnený, až ho nakoniec premenili na výrobnú halu a miestny cintorín, kde bolo dovtedy pochovaných 40000 katolíkov bol zrovnaný zo zemov, až na niekoľko pomníkov, ktoré sa zachovali dodnes.

Chrám je momentálne v nepeknom stave, hoci po jeho vrátení sa vykonalo už mnoho práce. Po odchode liatinového podniku boli odrezané všetky siete. Preto v kostole doteraz niet vodovodu, kanalizácie, dokonca i elektriku berieme len od susedov. Boli podniknuté kroky na zavedenie elektriny, čo tiež stálo nemalé peniaze a máme nádej, že na jar už budeme nezávislý od susedov a v plnej sile zmôžeme využívať energiu 50tich kWh. To hneď uľahčí život, už len v tom pláne, že budeme môcť kúriť elektrickými peciami. Nateraz je vykurovaná len malá kaplnka, kde slúžime v chladné mesiace pieckou. Inak je to také rozprávkové, keď musíš prísť do kostola minimálne dve hodiny skôr, zakúriť a potom počas sv. omše praská horiace drevo. Nevýhodou je však neustály zápach dymu a čierne steny. Vo veži sa nachádza kancelária, ktorú nádherne remontoval P. Miroslav Foriš SVD, môj kaplánsky predchodca, ten sem zaviedol aj elektrické kúrenie, ktoré takú malú miestnosť ešte môže vykúriť.

Mesto na Neve

Napísal o. Михаил
Streda, 14 November 2012 09:10

